

Zonlicht op Crystal Sands

Hoofdstuk 1

Bovenaan de heuvel bleef Lyra staan om op adem te komen. Ze fietste graag, maar ze was meer zo iemand die haar lunch meenam in een mandje aan haar stuur, dan zo'n snelle wielrenner, in felgekleurde outfit, die vastberaden door bergachtig terrein zwoegde. Daarom had de heuvel die ze net op gefietst was haar meer energie gekost dan ze gewend was. Maar het uitzicht was adembenemend.

De zee was vandaag diep azuurblauw en fonkelde alsof er duizend sterren uit de hemel in waren gevallen. Met een stralend gezicht genoot ze van het uitzicht over Jewel Island. Heel binnenkort haar nieuwe thuis. Onder haar, niet al te ver van de plek waar ze nu stond, wachtte een cottage met de naam Sunlight op haar. Over een paar dagen verhuisde ze ernaartoe.

Verderop zag ze het Sapphire Bay Hotel trots op de landtong staan. Het grote, witte gebouw dat met haar enorme raampartijen aan alle kanten spectaculaire uitzichten bood. Vanaf volgende week was dat Lyra's werkplek. De meeste stranden lagen aan de andere kant van het eiland. Vanaf hier kon ze nog net een glimp opvangen van het goudkleurig weerkaatsende zand. Het dorpje leek regelrecht van een ansichtkaart te komen met alle vrolijk gekleurde huisjes, wapperende vlaggetjes en lichtjes die fonkelden nu de zon langzaam achter de roze kleurende wolken schuilging.

Achter haar klonk een fietsbel. Ze keek om en zag een in knalroze fietskleding gehulde wielrenster voorbijschieten op een high-tech zwarte fiets die zo meekon naar de Olympische Spelen. Lyra keek naar haar eigen turquoise strapless jurk en haar goudkleurige

sandaaltjes. Haar fiets was metallic lichtblauw met een witrieten mandje voorop. Lyra had haar Daisy genoemd. Nee, ze was duidelijk geen wielrenner.

De wielrenster stak vriendelijk een hand op toen ze langs schoot, zonder de tijd te nemen om van het uitzicht te genieten.

Lyra's maag knorde hongerig en ze besloot rechtsomkeert te maken om op tijd voor het eten terug te zijn in het hotel. Ze had al een tafeltje gereserveerd in het restaurant. Ze wierp nog een laatste blik op het Sapphire Bay Hotel. Ze had er graag een kamer genomen in afwachting van haar verhuizing naar haar cottage, maar het hotel was volgeboekt. Haar zus Michelle, die een paar maanden geleden naar Jewel Island was verhuisd, zat midden in een verbouwing, dus daar kon ze ook niet logeren. Daarom logeerde ze nu in een kleiner hotel aan de kust van het vasteland.

Lyra stuurde Daisy de weg weer op, maakte vaart en zoefde hardop lachend de heuvel af met haar lange haren wapperend in de wind. Ze tilde haar voeten van de trappers, strekte haar benen en joelde het uit van geluk.

Het was heerlijk, dit gevoel van totale vrijheid. Opwindend. Voor iemand zoals zij, die zichzelf aangeleerd had om verstandig te zijn en het altijd op veilig te spelen, was het heel bijzonder om alle remmen los te gooien zoals nu. De keren dat ze dat deed, ging het bijna altijd mis en vielen er gewonden. Maar wat kon er nou helemaal misgaan als je hard joelend de heuvel afvloog?

Bijna onderaan aangekomen, zag Lyra een man met een grote zwart-witte hond langs de kant van de weg staan. Hij had donker haar, een prachtig mediterrane aandoende huidkleur en intense, amberkleurige ogen. Ze vingens elkaars blik en Lyra had sterk het gevoel dat ze hem al eens eerder had gezien. Verbaasd zag ze hoe zijn mond verbluft openviel. Ze zoefde voorbij en vroeg zich af of hij haar soms ook ergens van herkend had. Tot ze merkte dat haar strapless jurk was afgezakt en ze met haar borsten in het volle zicht

van de man langs hem was gefietst. Terwijl ze zo hard mogelijk bleef trappen, probeerde ze de bovenkant van haar jurk weer op te trekken, maar de jurk raakte verstrikt in de spaken van haar achterwiel en trok de rest van de jurk verder omlaag naar haar middel. Met een flinke ruk probeerde ze de jurk los te trekken en viel toen met fiets en al om in het zachte gras van de berm.

Zachtjes vloekend probeerde ze zich los te worstelen van de fiets, met het schaamrood op haar kaken. Ze hoopte maar dat de man haar niet had zien vallen en gewoon doorgelopen was. Het laatste waar ze op zat te wachten, was dat hij haar te hulp schoot nu haar borsten nog steeds uit haar jurk puilden. De jurk zat nog steeds muurvast tussen de spaken van het achterwiel.

Ineens kwam de Engelse setter van de man aangestormd. Enthousiast kwispelend duwde hij zijn natte snuit in haar gezicht. Ondanks haar situatie, kon ze niet anders dan lachen toen ze hem over zijn grote hoofd aaide.

‘Dexter, grote lummel, laat de dame eens opstaan,’ klonk een zware mannenstem achter de hond.

Voor Lyra het wist werd de hond opzijgeduwd en stond de man die ze eerder langs de kant van de weg had gezien naast haar. Toen hij haar half ontklede staat zag, wendde hij snel zijn blik af.

‘Heb je je pijn gedaan? Kan ik helpen?’

Onhandig trok Lyra aan haar jurk in een poging om haar borsten te bedekken. ‘Alleen mijn trots is gekrenkt, denk ik. En, nee dank je, ik red me wel.’

Ze moest er niet aan denken dat hij haar hierbij zou helpen.

Tot haar grote verrassing trok de man zijn T-shirt over zijn hoofd zodat ze zijn indrukwekkend gespierde buikspieren en sterke armen kon zien. Bijna sprakeloos keek Lyra toe en dat was voor haar doen behoorlijk bijzonder. Had hij zijn T-shirt uitgetrokken uit solidariteit? Als dat namelijk zo was, dan voelde ze zich er door dat prachtige lijf niet bepaald beter op.

‘Hier, trek aan, en kijk of je je uit je jurk kunt worstelen, dan probeer ik hem uit de spaken te peuteren. Hij zit flink vastgedraaid zo te zien,’ zei de man die nog steeds de andere kant opkeek.

Zijn stem klonk ook bekend. Een beetje zangerig en exotisch. Ze wist echt zeker dat ze die stem eerder had gehoord.

‘Dank je.’ Lyra pakte het T-shirt van hem aan, terwijl ze wenste dat ze door de grond kon zakken. Met veel moeite wist ze het T-shirt over haar hoofd te krijgen en zichzelf in ieder geval voor de helft te bedekken, maar de jurk zat zo vastgedraaid rond haar heupen, dat ze daar met geen mogelijkheid uit kwam. Ze trok en draaide aan de stof terwijl de man overal naar keek, behalve naar haar. Uiteindelijk gaf ze het op.

‘Misschien heb ik je hulp toch nodig.’

Ze zag hem langzaam grijnzen. Hij genoot duidelijk van haar ongemak.

Hij keek voorzichtig haar kant op en toen hij zag dat ze het T-shirt aanhad, knielde hij naast haar neer. Dexter bleef haar uitgebreid besnuffelen, alsof hij ook wilde helpen.

‘Even voor de duidelijkheid,’ zei de man, ‘Je wilt dat ik je jurk uittrek?’

Zijn ogen fonkelden van pret. Heel even schoot het door haar hoofd dat dit het type man was dat ze normaal gesproken graag beter had leren kennen, maar gezien de omstandigheden stierf ze nu liever van schaamte. Op dit moment wenste ze vurig dat ze hem na vandaag nooit meer zou zien.

‘Ja, ik wil graag dat je mijn jurk uittrekt. Zonder te kijken graag.’

Hij stak drie vingers in een scoutinggroet op. ‘Ik zou niet durven. Al moet ik eerlijk zeggen dat ik een dame meestal eerst op een etentje trakteer voor ik dit soort dingen doe.’

Ondanks alles grinnikte Lyra om zijn opmerking.

‘Trouwens, ik ben Nix Sanchez. Het lijkt me wel zo netjes om me voor te stellen voor ik je kleren uittrek.’

Nix. Ze liet zijn naam even over haar tong rollen. Zo'n bijzondere naam had ze zich zeker herinnerd.

'Lyra Thomas.' Ze schudde zijn uitgestoken hand die warm aanvoelde.

Hij richtte zijn aandacht weer op haar jurk en schraapte zijn keel ongemakkelijk. Hij probeerde de jurk over haar heupen omlaag te trekken, maar de stof zat zo strak om haar heen gewikkeld, dat er geen beweging in te krijgen was. De stof sneed inmiddels diep in haar vel.

Nix fronste en de pretlichtjes verdwenen uit zijn ogen. 'Ik doe je pijn.'

Lyra grimaste. 'Een beetje, maar dat geeft niet. Blijf maar gewoon trekken.'

'Ik zal hem los moeten snijden.'

Tot haar verbazing trok hij een zakmes uit zijn broekzak. Met grote ogen keek ze toe hoe hij het open knipte. Christus, dat ding zag er scherp uit.

'Ik weet niet of...' begon ze, maar Nix had de aanval op de stof al ingezet en binnen een paar seconden was er weinig meer over van haar lievelingsjurk. Op het moment dat ze bevrijd werd van de fiets en de restanten van de jurk, realiseerde ze zich dat hij nu goed zicht had op haar met eenhoorns bedrukte slipje. Ze trok het T-shirt naar beneden, maar het reikte nauwelijks over haar billen. Nou, deze dag leek met de minuut beter te worden.

Nix bevrijdde de rest van de jurk uit de spaken van het achterwiel en gaf haar de fiets terug. Met haar ene hand hield ze het T-shirt over haar billen en met de andere pakte ze de fiets aan.

Snel gaf hij haar de overblijfselen van de jurk, al was het duidelijk dat die nergens goed meer voor waren.

'Als het kon, zou ik je mijn korte broek geven, maar ik draag er niks onder en ik ben bang dat ze me arresteren als ik hier in mijn blootje rondloop. Maar ik kampeer daarginds in dat weiland. Is

het een idee dat je met me meekomt en dat ik je wat kleren leen?’

Lyra bekeek de restanten van haar jurk en knoopte ze als een enorme luierbreek om haar heupen. Zo kon ze in geen geval terugfietsen naar haar hotel. Ze knikte aarzelend. Gênanter dan dit kon het vast niet worden.

Ongemakkelijk zwijgend gingen ze op pad. Hij had haar borsten gezien, wat kon ze in godsnaam zeggen om het minder erg te maken? Ze liep nu ook in niets anders dan een T-shirt, die stomme eenhoornslip en de gigantische luierbreek.

Haar oog viel op de tattoo van cijfers op Nix’ arm. Coördinaten, zag ze. Ze was nieuwsgierig, maar tattoos konden erg privé zijn en ze kende hem nauwelijks. Ondanks het feit dat hij haar al in verschillende stadia van ontkleding had gezien. Voor persoonlijke vragen was het nog te vroeg.

‘Sorry dat ik zo bloot langs flitste.’

‘O ja? Dat is me ontgaan.’

‘Echt?’

‘Nee, ik had je vol in beeld.’

Ze lachte. ‘Je had de andere kant op kunnen kijken.’

‘Een prachtige, halfnaakte vrouw flitst gillend en joelend als een gek langs. En dan moet ik de andere kant op kijken? Geloof me: dat was nooit gelukt.’

Ze probeerde zich een beeld te vormen van hoe ze eruit moest hebben gezien. Het gaat wel even duren voor Nix dat vergeten was, misschien niet om de juiste redenen.

Nix deed de poort voor haar open en Lyra stuurde Daisy het open veld in.

Verderop, onder een grote eik, stond een klein, glanzend blauwe kampeerbus.

‘Is dat jouw camper? Wat een tof busje. Hoe heet ze?’

‘Ze?’ vroeg Nix, terwijl ze naar de camper liepen.

‘Ja, dit is duidelijk een vrouw. Hoe heet ze?’

‘Waarom zou ik mijn bus een naam geven?’

‘Gewoon, omdat ze dat verdient,’ antwoordde Lyra verontwaardigd.

‘Heeft jouw fiets ook een naam?’

‘Ja, Daisy.’

Nix grijnsde. ‘Ik had het kunnen weten. Misschien kun jij mijn bus een naam geven?’

‘Oké. Eens even denken... Iets flamboyants, iets charmants, iets in de sfeer van een actrice van vroeger. Wat vind je van Judy, naar Judy Garland?’

‘Judy.’ Nix knikte. ‘Prima, waarom niet? Hoi Judy, we zijn terug en ik heb een vriendin meegenomen.’ Fluisterend voegde hij er op dramatische toon aan toe: ‘En oordeel niet te snel over haar outfit, we kunnen er niet allemaal zo fantastisch uitzien als jij.’

Lyra grinnikte.

Nix hield de deur voor Lyra open en gebaarde dat ze naar binnen kon lopen. Hij liep achter haar aan en toen hij achter haar stond, realiseerde ze zich hoe krap het binnen was. Aan de ene kant stond een bed en aan de andere kant zat een klein keukentje met een paar kastjes. Dat was het.

Nix perste zich langs haar heen en opende een paar hangkastjes. Hij rommelde er even in rond en trok toen een korte broek tevoorschijn. Hij gaf hem aan Lyra en zei: ‘Deze heeft een trekkoord, dus die zou je moeten passen.’

‘Dank je,’ antwoordde Lyra.

‘Dan ga ik naar buiten, zodat je je kunt omkleden. Je wilt vast niet dat ik je eenhoornonderbroek nog een keer zie.’

Ontzet keek Lyra Nix na toen hij grinnikend de bus uitstapte. Snel stapte ze in de korte broek en trok het koord strak aan in haar taille. Zich een stuk minder kwetsbaar voelend nu ze was aangekleed, stapte ze de bus uit.

Nix stond achter een kleine gasbarbecue. Hij stak hem aan en na

een paar minuten legde hij er een paar worstjes op. Dexter draaide hoopvol om zijn benen.

‘Dank je wel voor al je hulp, en dat ik je broek mag lenen,’ zei Lyra.

‘Graag gedaan.’

Ze aarzelde even. ‘Ik kan maar beter gaan nu. Blijf je hier nog een paar dagen? Dan kan ik je je kleren teruggeven.’

‘Nee, morgen vertrek ik. Ik heb morgenmiddag een afspraak in Bristol. Maar maak je er maar niet druk om.’

‘O, dan probeer ik ze vanavond nog terug te brengen.’

‘Nee joh, echt, doe geen moeite. Maar als je geen haast hebt, eet dan gerust een paar worstjes met me mee. Ik maak mijn eigen uienchutney en zonder op te willen scheppen: die is echt geweldig. En de combinatie van chutney met de worstjes is vijf sterren waard.’

Lyra lachte om Nix’ gebrek aan bescheidenheid. Ze zou zijn uitnodiging eigenlijk af moeten slaan, want ze had al plannen gemaakt voor het eten en ze hield er niet van plannen te veranderen, maar haar maag knorde en de worstjes zagen er echt lekker uit. Het waren van die lekkere dikke en ze kregen al een mooi bruin korstje. Daarnaast piekerde ze ook nog steeds over waar ze Nix eerder had ontmoet. Misschien schoot het haar te binnen als ze wat meer tijd met hem doorbracht. Het plan om in haar eentje in het hotel-restaurant te eten, leek ineens niet meer zo aantrekkelijk. En feitelijk gezien had ze vakantie, dus mocht ze best van haar planning afwijken.

‘Worstjes met chutney lijken me heerlijk. Als je echt genoeg hebt, tenminste. Ik wil die arme Dexter natuurlijk niet beroven van zijn worstjes.’

‘O, maak je geen zorgen, er is genoeg voor iedereen. Dexter komt niets tekort. De kans dat ik verhonger is groter dan dat hij dat doet. Toch, verwend monster dat je bent, Dex?’

Dexter kwispelde alsof hij wilde zeggen dat hij het er mee eens was.

‘Ga lekker zitten, het eten is zo klaar.’

Lyra liet zich op een van de tuinstoelen zakken en bestudeerde hem terwijl hij met de worstjes bezig was.

‘Nix, hebben we elkaar al eens eerder ontmoet?’

Hij keek op. ‘Dat vroeg ik me ook af, maar ik kan niets bedenken. Werk je misschien voor de stichting?’

‘Welke stichting?’ vroeg Lyra.

Hij wees naar het T-shirt dat ze aanhad. Op linkerborsthoogte stond een klein logo geprint. Ze trok het shirt een stukje naar beneden om te kijken wat erop stond.

THE COUNTRYSIDE TRUST

‘Eh nee, daar werk ik niet. Jij wel dus?’

‘Ik doe vrijwilligerswerk voor ze,’ antwoordde Nix. ‘Maar als dat het niet is, dan heb ik geen idee. Misschien zijn we elkaar in een vorig leven een keer tegengekomen.’

Ze glimlachte. Misschien was het vergezocht, maar ze vond het wel een mooi idee dat ze op de een of andere manier in een vorig leven met elkaar verbonden waren geweest. Eeuwige vriendschap, of misschien zelfs wel meer dan dat. Als klein meisje geloofde ze altijd in sprookjes: wensen die uit konden komen, zielsverwanten en het lot. Tot ze op haar zestiende in een klap volwassen was geworden. Een leven vol verantwoordelijkheden was een stuk saaier.

Nix verdween een seconde in de bus. Hij kwam naar buiten met een fles rode wijn en een T-shirt dat hij over zijn hoofd trok. Dat laatste had voor Lyra niet gehoeven.

‘Lust je ook een glas?’ vroeg hij.

Ze was geen grote drinker, maar af en toe een glas rode wijn vond ze wel lekker. Ze had nog tijd genoeg voor de laatste veerboot van het eiland vertrok. En aangezien het begon te schemeren, was ze al van plan een taxi te nemen zodra ze aan wal kwam, zodat ze niet over donkere landweggetjes hoefde te fietsen. Dus ze kon gerust nu een of twee glazen drinken.

Ze knikte. Hij schonk twee volle glazen in en gaf een ervan aan haar. Lyra nam een slok. De wijn was zacht en fruitig van smaak en voelde heerlijk warm aan in haar keel.

‘Mmm, deze is heerlijk.’

‘O, dank je. Zelfgemaakt met aardbeien, pruimen en zwarte bessen.’

‘Wauw, gaaf zeg! Ik zou niet weten hoe dat moest.’

‘Het is gewoon een leuk hobbyprojectje. En geloof me, de eerste paar pogingen waren niet te drinken. Ik vind het gewoon leuk om dat soort dingen met eten en drinken uit te proberen.’

‘Is dat je werk? Ben je kok?’

‘Nee hoor, ik hoef niet zo nodig voor anderen te koken. Behalve voor vrienden en familie. Ik wil het gewoon voor mijn plezier blijven doen, niet als werk.’

‘Wat doe je dan wel?’

Nix draaide de worstjes om. ‘Behalve een beetje rondreizen met Judy, bedoel je?’

‘Er is niks mis met rondreizen. Mijn oude opa had vroeger zo’n felgekleurde houten woonwagen en een prachtig paard dat Thunder heette. Hij trok van stad naar stad en bleef nergens lang. Hij sneed houten beeldjes en schilderde plaatselijke bezienswaardigheden en verkocht die dan. Soms verdiende hij genoeg voor een maaltijd in de kroeg, soms was het net genoeg voor een blik bonen en een brood, maar hij was gelukkig. Geen verantwoordelijkheden, geen baan, en geen rekeningen behalve voor paardenvoer en een gasfles voor de kachel. Misschien romantiseer ik het en is het eigenlijk gewoon raar, maar het heeft me altijd geweldig geleken om zo te kunnen leven.’

Vooraf vanaf het moment toen ze ineens allerlei verantwoordelijkheden had gekregen. De dingen waren niet gelopen zoals ze had gehoopt. Totaal niet zelfs.

‘Dat is niet raar,’ zei Nix. ‘Ik heb Judy en nog een kleine boot –

die trouwens, en daar ben je vast blij om, een naam heeft – en ik ben het gelukkigst wanneer ik met Judy op reis ben of wanneer ik het anker kan lichten. Dan kan ik gaan waar de wind me brengt. Dat is zo vredig. Gewoon met Dexter en de zon die schittert op de golven. Iets beters bestaat er niet.

Ze glimlachte. Ze leken op elkaar. In zekere zin. Het enige verschil was dat Nix dit leven bewust opzocht, terwijl zij er alleen maar van droomde en juist haar best deed om er van weg te blijven. Dromen waren leuk, maar dan wel als dromen. De werkelijkheid was veiliger.

‘Dat klinkt fantastisch,’ zei Lyra. ‘Dat was mijn kinderdroom. Ik wilde avontuur. Ik fantaseerde dat ik Indiana Jones was, op jacht naar verborgen schatten. Dat mijn zoektochten me de hele wereld over leidden.’

‘Wat is er met die droom gebeurd?’

Ze glimlachte. Met het echte antwoord op die vraag gaf ze te veel prijs, maar ze kon er gemakkelijk omheen draaien. ‘De realiteit was dat er helaas geen vacature was voor een nieuwe Indiana Jones. En schatzoeken levert tegenwoordig ook niet meer zoveel op als vroeger.’

‘Volgens mij wel hoor. Verloren gewaande smaragden en diamanten leveren toch een aardige cent op,’ zei Nix.

‘Als je ze weet te vinden.’

‘Je moet weten waar je moet zoeken. De mooiste schatten vind je op de plekken waar je ze het minst verwacht.’

Hij hield haar blik even vast en haar adem haperde. Er zat een spannend randje aan Nix, en dat was een beetje beangstigend. Ze hield niet van spannend. Nee, dat was niet waar: een deel van haar hunkerde naar die spanning. Maar aangezien dat haar te veel aan haar moeder deed denken, bleef ze er juist al haar hele volwassen leven zo ver mogelijk bij uit de buurt.

‘Hoe heet je boot?’ vroeg Lyra om van onderwerp te veranderen.

‘Serendipity.’

Lyra verslikte zich bijna in haar wijn.

‘Misschien vind je het raar, maar ik geloof echt in het lot en dat het leven je op de meest onverwachtse momenten de mooiste cadeaus geeft. Die naam past daarom bij mijn boot.’

‘Ik lachte niet om de naam van je boot hoor, ik ben het helemaal met je eens. Mijn opa zei altijd: “Toeval bestaat niet.” En ik geloof echt dat de dingen die voor ons bedoeld zijn ons vroeg of laat op de een of andere manier overkomen. Ik verslikte me omdat ik eigenlijk Serendipity heet. Maar ik vind het een stomme naam, daarom gebruik ik mijn middelste naam.’

Nix antwoordde breeduit lachend: ‘Nou, dan kan het niet anders dan serendipiteit zijn dat we elkaar tegengekomen zijn.’

Het was niet de eerste keer dat een man dit tegen haar zei. Er was helaas altijd wel een man in een kroeg die dacht dat hij origineel was. Maar op de een of andere manier klonk het nu, hier bij de ondergaande zon boven de golven, anders uit de mond van Nix. Het klonk oprecht.

Ze glimlachte. ‘Wie weet.’

‘Hoe dan ook, ik vind het een prachtige naam. Wat vind je er stom aan?’

Dat was een gespreksonderwerp waar ze geen zin in had. Haar moeder had haar vernoemd naar de zorgeloze levensstijl die ze voor zichzelf had gewenst. En dat was precies wat Lyra verafschuwde toen ze ouder werd.

‘Het leven dat mijn moeder voor me wenste toen ze me zo noemde, is denk ik het tegenovergestelde van hoe het geworden is.’

Afgaand op zijn gezichtsuitdrukking, leek dat vage antwoord Nix’ nieuwsgierigheid juist te voeden.

‘Toen ik opgroeide, vond ik de naam Serendipity niet meer zo goed bij me passen. Los nog van het feit dat het geen gemakkelijke

naam is. Mijn broers en zussen noemden me altijd al Lyra, dus dat heb ik toen maar gehouden. De enige die me nog steeds zo noemt als we bellen, is mijn moeder. Als een soort herinnering aan wie ik had kunnen zijn.'

'Er lijkt me niets mis met degene die je bent geworden, Lyra. Ik bedoel, we hebben elkaar pas net ontmoet, maar je lijkt me een mooi mens.'

'Als het aan mijn moeder had gelegen, dan had ik waarschijnlijk nu met haar op een strand in Thailand gezeten. Met een cocktail in mijn ene hand, een joint in de andere en elke nacht een andere man in mijn bed.'

Nix reageerde met opgetrokken wenkbrauwen: 'Die moeder van je klinkt als een flink portret.'

Lyra knikte. 'Ja, zo zou je het kunnen zeggen.'

Nix legde de worstjes op zachte witte broodjes en schepte er een klodder naast van wat de fameuze uienchutney moest zijn. Hij stak Lyra het bord toe.

'Stel dat wij samen de *ratrace* achter ons zouden laten en de wijde wereld in trokken, waarmee zouden we dan ons geld verdienen?' zei hij toen hij tegenover haar ging zitten.

Lyra was blij dat hij van onderwerp veranderde.

'Schilderen en houtsnijden zijn nou niet bepaald mijn grootste kwaliteiten, dus daar gaan we ons brood niet mee verdienen. En Dexter is een stevige eter. Als hij het van mijn kunstzinnigheid moet hebben, dan verhongert hij.'

Lyra lachte. 'Hetzelfde geldt voor mij. Die genen heb ik helaas niet van mijn opa geërfd.'

Iedereen zei altijd dat ze op haar oma leek. Zij had altijd alles tot in de puntjes onder controle. Dat was vast niet de avontuursmentaliteit die Nix zocht.

Ze pakte de restanten van haar jurk en drapeerde ze als een sjaal over haar hoofd. 'Ik kan waarzegster worden?'

Meteen had ze spijt. Mensen vonden haar vaak vreemd vanwege haar aparte gevoel voor humor. Ze kende Nix nog niet goed genoeg om hem hieraan bloot te stellen.

Maar hij knikte en deed alsof hij haar voorstel serieus in overweging nam. ‘Kijk, dat is nog eens een goed idee. Maar als je de toekomst kan voorspellen, dan is het misschien handiger als we een lot met winnende cijfers kopen. Dan hoeven we geen dag van ons leven meer te werken.’

‘Dus we gaan ervoor?’

‘Lyra, ik denk dat we een topteam zijn.’

Ze nam nog een hap van haar worstje en zag hoe hij haar aan bleef kijken. Er gebeurde hier iets. Iets fantastisch en tegelijk engs. Het laatste wat ze wilde, was een relatie. Ze grinnikte bij zichzelf. Haar zus Michelle zei altijd al dat ze doordraafde en dingen zag die er niet waren. Dit was gewoon een maaltijd met een broodje worst en een aardige vent, meer moest ze er niet achter zoeken.

Ze maakte haar ogen los van Nix’ amberkleurige ogen. Ze moest naar iets anders kijken, het maakte niet uit wat. Onderaan het open veld lag een klein meer, waarin de schemerlucht weerkaatste. Wilde klaprozen in opvallende kleuren bloeiden tussen de bomen en struiken door en langs de rand van het veld. Het was een idyllisch plaatje. De roze en oranje lijnen van de ondergaande zon maakten het plaatje nog perfecter.

‘Wat een heerlijke kampeerplek is dit.’ Lyra keek om zich heen en zag dat Nix de enige kampeerder leek te zijn, zonder kampeerfaciliteiten bovendien. Gespeeld geschokt zei ze: ‘Je bivakkeert toch niet illegaal op iemands privéterrein?’

Nix lachte. ‘Het is wel privéterrein, maar volgens mij is het oké. Het is namelijk mijn eigen land...’

‘Dit is van jou?’

‘Ja, tot zo’n twee hectare die kant op,’ wees hij.

‘Wauw.’ Lyra’s ogen gleden langs de velden aan de oevers van

de rivier die uitmondde in zee. Het was een rustige en vredige omgeving. Als dit haar grond was geweest, zou ze hier elke avond in deze stoel zitten en van dit uitzicht genieten.

‘Vergis je niet. Ik ben niet rijk. Ik heb elke cent die ik had, plus elke cent die ik niet had, uitgegeven aan deze grond. Ik heb mijn huis en zo ongeveer alles wat ik had, verkocht. Voorlopig woon ik als een soort zwerver in Judy en op *Serendipity*.’

Lyra keek hem fronsend aan. ‘Ik dacht niet aan geld. Ik bedacht me wat een geluksvogel je bent met deze prachtige plek. Geloof het of niet, maar ik ben nooit zo geïnteresseerd in de financiën van mensen die ik ontmoet. Ik kies mijn vrienden doorgaans uit om hun karakter, niet om hun banksaldo.’

‘Sorry,’ antwoordde Nix. ‘Ik heb in de kroeg net een paar vrouwen te veel ontmoet die dollartekens in hun ogen kregen als ik vertelde dat ik land bezit. Ik heb deze grond gekocht om de Countryside Trust te kunnen helpen bij hun belangrijke werk. Ik heb het niet gekocht om er zelf beter van te worden.’

‘Dat bedoel ik: dat maakt je een stuk interessanter dan wanneer je de zoveelste doorsnee miljonair was geweest.’

Hij grijnsde. ‘Sorry, Lyra. Ik had je niet moeten beoordelen naar andermans gedrag.’

‘Geen probleem. Ik ben al blij dat je hier niet illegaal staat. Ik was al bang dat ik de politie moest bellen.’

Zijn mond vertrok in een glimlach. ‘Ben je er zo een? Zo’n brave hendrik? Ik had je wel wat rebelser ingeschat, na de dramatische manier waarop je mijn leven bent binnen gefietst.’

Lyra schepte wat van de chutney op haar tweede broodje en nam een hap om tijd te winnen. Ze wist niet zo goed wat ze moest antwoorden, want rebels was allesbehalve hoe ze zichzelf zou omschrijven. ‘Mmm, dit is inderdaad heerlijk.’

‘Ik heb er jaren over gedaan om het recept te perfectioneren.’

‘Nou, ik denk dat je aardig dicht in de buurt zit,’ zei Lyra.

‘Aardig dicht in de buurt...’ herhaalde Nix ongelovig. ‘Dus geen dikke tien?’

‘Een negenenhalf. Als ik je een tien geef, dan is de uitdaging weg.’

Grijnzend nam hij een hap van zijn worstje. ‘Die uitdaging neem ik aan.’ Hij proefde langzaam kauwend. ‘Er zou misschien wat meer gember in kunnen.’

‘Misschien.’ Ze likte een druppel saus van haar vinger. ‘Maar vertel eens: wat voor werk doe je hier voor de stichting?’

‘Nou, dat is uiterst geheim en ik weet niet of ik je kan vertrouwen,’ plaagde Nix haar.

‘Zo, dat klinkt spannend. Maar ik begrijp dat het iets te maken heeft met beschermde diersoorten? Vleermuizen misschien?’

‘Nee, maar misschien zien we die wel vanavond.’

Ze probeerde een andere beschermde diersoort te bedenken. ‘Een bijzondere kever dan misschien?’

‘Nee, ik heb niks met kevers. Ik bedoel, ze spelen een belangrijke rol in ons ecosysteem hoor, maar ik interesseer me meer voor de wat grotere dieren.’

Nadenkend nam Lyra nog een hap van haar broodje. ‘Oké, egels dan. Of nee, de rode eekhoorn.’

‘Rode eekhoorns in Cornwall? Dat zou inderdaad wel heel bijzonder zijn.’

Nix likte zijn vingers af en Lyra rukte haar ogen met moeite van zijn lippen af. Ze keek naar het meer. Misschien lag daar de reden van Nix’ aanwezigheid hier. ‘Salamanders? Padden?’

Nix lachte. ‘Nou ja, aangezien je op dit moment eervol lid bent van de Countryside Trust,’ gebaarde hij naar de tekst op haar t-shirt, ‘wil ik het je wel laten zien. Met een beetje geluk zouden ze zich nu zo ongeveer moeten laten zien.’

‘Aha. Dus we hebben het over nachtdieren?’

‘Het beste moment om ze te spotten is tijdens de schemering. Ik

heb ze al drie dagen gespot. Laat me Dexter even in de bus doen, hij jaagt ze anders weer weg.'

Nix lokte Dexter naar binnen met een worstje van de barbecue.

Hij keek om en liet zijn blik nadrukkelijk langs haar benen glijden. 'Het is nogal modderig aan deze kant van het meer, ik ben bang dat je sandalen dat niet overleven. Ik heb een extra paar regenlaarzen voor je. Ze zullen je wel te groot zijn, maar het is beter dan natte voeten.'

'Eerlijk gezegd zou me dat normaliter niet zoveel kunnen schelen, maar ik heb deze sandalen geleend van mijn zus. Geleend, zonder dat ze dat weet, dus ik ben bang dat ze het niet waardeert als ze ze bemodderd terugkrijgt. Dus ik neem je aanbod van de laarzen graag aan.'

Hij gaf haar de laarzen en ze deed haar sandalen uit en stapte in de laarzen.

Nix pakte een rugzak en sloot de deur van de camper. Hij stak een hand naar haar uit, en ze stond op en pakte zijn hand alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Ze liepen de heuvel af naar het meer. 'Zonder gekheid, Lyra, je mag niet verder vertellen wat ik je zo laat zien. Wat we doen, is dat we mensen willen laten zien hoe mooi en nuttig dit dier is. Niet alleen voor ons, maar ook voor de natuur. Helaas zijn er nog steeds een heleboel mensen die ze als schadelijk beschouwen en op ze jagen. Dus vooralsnog zien we ons genoodzaakt om hun verblijfplaatsen geheim te houden.'

'Je kunt me vertrouwen,' zei Lyra, zich bewust van het belang van wat hij vertelde.

Hij keek haar even aan en zei toen: 'Ik geloof je.'

Vlak bij het meer gebarde Nix dat ze stil moesten zijn en zochten ze hun weg door de struiken en bomen die het laatste beetje daglicht tegenhielden. Ineens bleef hij staan en trok haar voor zich zodat ze met haar rug tegen hem aan stond en zijn handen op haar

schouders. Ze deed haar ogen dicht en voelde de warmte van zijn lichaam tegen het hare. Het had iets heel intiems, al leek Nix zich daar niet van bewust.

‘Kijk,’ fluisterde hij en wees tussen de takken door naar iets.

Ze tuurde in de schemering, liet haar ogen wennen aan de duisternis en hapte naar adem toen ze het zag.